

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHTJE QË LIDHEN ME AGJENCINË KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON KOSOVO PRIVATIZATION AGENCY RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODNOSE NA KOSOVSKU POVERENIČKU AGENCIJU
--	--	---

AC-I-13-0037

žalilaca:

U tužbi

**C1. R.B,
C2. M.K,
C3. Z.D,
C4. M.G,
C5. S.K,
C7. S.S,**

protiv

tuženog/žalioca

Kosovska agencija za privatizaciju
ul. Ilir Konushevci br. 8 Priština

Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (PKVS), u sastavu Mr.sc. Sahit Sylejmani, predsednik veća, Vladimir Kanev, Sabri Halili, Ondrej Pridal i Diellza Hoxha, sudije, postupajući po žalbi žalioca na presudu specijalnog veća br. SCEL-11-0015 od 26. februara 2013, nakon većanja održanog dana 18 novembra 2016, donosi sledeće:

PRESUDA

- 1. Žalba koju je izjavila KAP je neosnovana.**
- 2. Potvrđuje se presuda specijalnog veća br. SCEL-11-0015 od 26. februara 2013.**
- 3. Ne određuju se sudske takse za žalbeni postupak.**

Istorijat postupka i činjenično stanje:

Žalioci su bivši zaposleni DP “K” (u daljem tekstu: DP), koje je privatizovano od strane tuženog.

Konačni spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu je objavljen dana 2. aprila 2011, a rok za podnošenje žalbi PKVS na konačni spisak zaposlenih je bio 23. april 2011.

Dana 8. aprila 2011, R.B. (**žalilac C1**) je podneo žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključen na konačni spisak zaposlenih. Žalilac je bio u radnom odnosu u DP od 9. maja 1977. do juna 1999. Žalilac navodi da je fizički bio sprečen da odlazi na posao i da je morao da napusti Prištinu iz straha za svoj i život svoje porodice. On navodi da je diskriminacija po osnovu srpske nacionalnosti jedini razlog zbog čega se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih. On je podneo overenu kopiju svoje radne knjižice.

U pisanom odgovoru od 26. aprila 2011, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu jer je podneta radna knjižica zaključena 17. avgusta 1999, jer nije podneo dokaze o nastavku radnog odnosa nakon 1999, i nije učinio ništa po pitanju radnog odnosa nakon juna 1999. Pored toga, žalilac nije dokazao da se obratio nadležnim bezbednosnim organima na Kosovu, KFOR-u ili UNMIK-u i nije bio evidentiran u DP u vreme privatizacije.

Dana 15. aprila 2011, M.K. (**žalilac C2**) je podneo žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključen na konačni spisak zaposlenih. Žalilac je bio u radnom odnosu u DP od 19. jula 1984. do juna 1999. Žalilac navodi da je fizički bio sprečen da odlazi na posao i da je morao da napusti Prištinu iz straha za svoj i život svoje porodice. On navodi da je diskriminacija po osnovu srpske nacionalnosti jedini razlog zbog čega se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih. On je podneo overenu kopiju svoje radne knjižice.

U pisanom odgovoru od 5. maja 2011, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu jer žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude uključen na konačni spisak zaposlenih i njegova radna knjižica je zaključena 1999. Nije bio zaposlen u DP u vreme privatizacije i zasnovao je novi radni odnos kod drugog poslodavca. Nije podneo dokaze o nastavku radnog odnosa nakon 1999. kao ni da je bio podvrgnut diskriminaciji po osnovu nacionalne pripadnosti i nije bio evidentiran u DP u vreme privatizacije. Shodno tome, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu.

Dana 15. aprila 2011, Z.D. (**žalilac C3**) je podneo žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključen na konačni spisak zaposlenih. Žalilac je bio u radnom odnosu u DP od 15. juna 1987. do juna 1999. Žalilac navodi da je fizički bio sprečen da odlazi na posao i da je morao da napusti Prištinu iz straha za svoj i život svoje porodice. On navodi da je diskriminacija po osnovu srpske nacionalnosti jedini razlog zbog čega se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih. On je podneo overenu kopiju svoje radne knjižice i overenu kopiju rešenja o godišnjem odmoru br. 567 od 16. juna 1998.

U pisanom odgovoru od 5. maja 2011, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu jer žalilac nije podneo žalbu na preliminarni spisak zaposlenih u skladu sa članom 67.2 Administrativnog uputstva 2008/6. Shodno članu 127.4 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28, strane mogu da se obrate sudu tek nakon što su iscrpljena sva administrativna sredstva za žalbu. Shodno tome, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu.

Dana 15. aprila 2011, M.G (**žalilja C4**) je podnela žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključena na konačni spisak zaposlenih. Žalilja je bila u radnom odnosu u DP od 1. septembra 1990. do juna 1999. Žalilja navodi da je fizički bila sprečena da

odlazi na posao i da je morala da napusti Prištinu iz straha za svoj i život svoje porodice. Ona navodi da je diskriminacija po osnovu srpske nacionalnosti jedini razlog zbog čega se njeno ime ne nalazi na spisku zaposlenih. Ona je podnela overenu kopiju svoje radne knjižice.

U pisanom odgovoru od 25. maja 2011, KAP je predložila sudu da odbaci žalbu kao neprihvatljivu jer žalilja nije podnela žalbu na preliminarni spisak zaposlenih u skladu sa članom 127.4 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28.

Dana 19. aprila 2011, S.K. (**žalilac C5**) je podneo žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključen na konačni spisak zaposlenih. Žalilac je naveo da je bio u radnom odnosu u DP skoro 22 godine, da je živeo u severnoj Mitrovici i da nije mogao da odlazi na posao redovno, nego samo povremeno do maja 2002. Nema radnu knjižicu, već samo fotokopiju prve strane jer ne zna gde se ona nalazi. On navodi da je M. B., direktor, uvek vršio pritisak na njega da napusti preduzeće zbog nacionalne pripadnosti. Podneo je potvrdu koju je izdalo DP od 14. februara 2002, fotokopiju prve strane radne knjižice, rešenje DP br. 2 od 31. januara 2002, rešenje br. 221 od 16. septembra 1999, doneto od strane DP.

U pisanom odgovoru od 18. maja 2011, KAP je predložila sudu da odbaci žalbu kao neprihvatljivu jer žalilac nije podneo žalbu na preliminarni spisak zaposlenih u skladu sa članom 67.2 Administrativnog uputstva 2008/6, shodno članu 127.4 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28.

Dana 22 April 2011, S.S. (**žalilja C7**) je podnела žalbu PKVS protiv tuženog tražeći da bude uključena na konačni spisak zaposlenih. Žalilja je bila u radnom odnosu u DP od 21. avgusta 1986. do juna 1999. Žalilja navodi da je fizički bila sprečena da odlazi na posao i da je morala da napusti Prištinu iz straha za svoj i život svoje porodice. Ona navodi da je diskriminacija po osnovu srpske nacionalnosti jedini razlog zbog čega se njeno ime ne nalazi na spisku zaposlenih. Ona je podnela overenu kopiju svoje radne knjižice.

U pisanom odgovoru od 25. maja 2011, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu jer žalilja, pored svoje radne knjižice, nije podnela druge dokaze o nastavku radnog odnosa u DP nakon 1999. Žalilja navodi da je bila podvrgnuta diskriminaciji; međutim, ona to nije dokazala materijalnim dokazima jer nema dokaza da se obratila nadležnim bezbednosnim organima na Kosovu, KFOR-u ili UNMIK-u. Pored toga, žalilja nije bila evidentirana u DP u vreme privatizacije.

Dana 26. februara 2013, specijalno veče PKVS je donelo presudu i u tački dva izreke odlučilo da usvoji žalbe svo šestoro žalilaca.

Što se tiče tačke dva izreke, specijalno veče je obrazložilo da su žalbe žalilaca osnovane, iako nisu bili u radnom odnosu u DP u vreme privatizacije. Žalioci su napustili DP juna 1999. ili nakon juna 1999, zbog toga što se nisu osećali sigurnim. Niko od njih nije podneo dokumente kojima bi se dokazalo da su zaista bili napadani i diskriminisani. Niko od njih nije naveo detalje nasilnih ili postupaka diskriminacije. Međutim, ni tuženi nisu osporili da su oni napustili svoja radna mesta iz straha, niti su osporili da je postojao opravdani strah u vezi sa tim kod Srba nakon završetka rata.

Specijalno veće je navelo da čak i da su tuženi osporili takve navode, ne bi bilo na žaliocima da dokazuju diskriminaciju, nego suprotno.

Dana 26. marta 2013, KAP je podnela žalbu u vezi sa tačkom dva izreke u kojoj se navodi da je šestoro žalilaca uključeno na konačni spisak radnika koji imaju pravo na 20% i tražila da se tužbe odbace kao neprihvatljive. KAP je tvrdila da je došlo do teške povrede člana 182, st. 2 (n) Zakona o parničnom postupku br. 03/L -006 zbog toga što je izreka u suprotnosti sa obrazloženjem. Žalilac u drugom stepenu se takođe ne slaže sa nalazima specijalnog veća u vezi sa postojanjem diskriminacije.

Dana 15. aprila 2013, PKVS je izdala nalog da se žalba koju je izjavila KAP uruči tužiocima. Dana 28. oktobra 2013, sudija izvestilac je naredio da se nalog pošalje putem redovne pošte.

Dana 14. novembra 2013, tužilac R.B (C1), odnosno 22. novembra 2013, tužilac M. K. (C2) su podneli odgovor na žalbu KAP sa istim argumentima.

Pravno obrazloženje

Žalbeno veće je odlučilo da ne održi usmeni deo postupka, shodno članu 64, stav 1 Aneksa zakona br. 04/L-033 o Posebnoj komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju.

Žalba je neosnovana. Žalbeno veće nije utvrdilo da postoje neslaganja između izreke osporene presude i njenog obrazloženja. Sasvim suprotno – presuda specijalnog veća je lepo obrazložena i u skladu sa utvrđenom praksom žalbenog veća Posebne komore u sličnim predmetima. U nizu slučajeva, žalbeno veće je utvrdilo sledeće:

- opšte je poznata činjenica da je sa napredovanjem međunarodnih snaga u junu 1999, došlo do pogoršanja bezbednosne situacije za kosovske Srbe koji su se nalazili južno od Ibra;
- nepostojanje lične bezbednosti ima isto pravno dejstvo kao i diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti;
- lica srpske nacionalnosti koja su napustila Kosovo (južno od Ibra) nakon juna 1999. se smatraju žrtvama diskriminacije u svakom materijalnom i proceduralnom pogledu.

Pored toga i još od 2012, sva specijalna veće Posebne komore su usvojila tumačenje da žalba na preliminarni spisak zaposlenih nije uslov za podnošenje žalbe na konačni spisak zaposlenih.

Presuda specijalnog veća je zakonski ispravna i treba da bude potvrđena.

Sudski troškovi

Sud ne nalaže plaćanje troškova postupka jer Pravilnik o sudskim taksama za PKVS, koji je stupio na snagu dana 27. marta 2014, ne može da se primeni retroaktivno na postupke koji su u toku.

Odlučilo žalbeno veče PKVS dana 18 novembra 2016.

Mr.sc. Sahit Sylejmani, predsednik veća (potpis)

